

UZNESENIE

Krajský súd v Trnave vo veci exekúcie oprávnenej: Pxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, zast. advokátkou: JUDr. Axxxxxxxxxxxxxxxxx, Kubániho 16, proti povinnej: Axxxxxxxxxxxxxxxxx, nar. xxxxxxxx, bytom xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, o 1.842,09 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 18. mája 2010 č. k. 25Er/183/2010-20, EX 451/2010 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa (reprezentovaný jeho vyššou súdnou úradníčkou) zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Lxxxxxxxxxxxxx o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci vedenej exekútorom pod sp. zn. EX 451/2010. Rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 a 3, § 57 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 a § 58 ods. 1 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, čiže exekučného poriadku) a § 25 ods. 1 a § 35 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „ZoRK“), vecne potom názorom o nenadobudnutí právoplatnosti ani vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku slúžiaceho tu za exekučný titul, pretože ten nebol riadne doručený povinnej. ZoRK totiž síce zakotvuje domnienku doručenia písomnosti už aj jej zaslaním doporučenou zásielkou do miesta trvalého pobytu adresáta (ak ide o fyzickú osobu) a ide tu tak o zákonom výslovne pripustenú alternatívu k reálnemu prevzatíu zásielky adresátom na príslušnej adrese, podmienkou uplatnenia takejto domnienky je však nemožnosť reálneho doručenia ani po vynaložení primeraného úsilia na zistenie skutočnosti, či tzv. evidenčná resp. doručujúcemu posledná známa adresa pobytu adresáta je jeho skutočnou adresou. Toto však v rozhodcovskom konaní nebolo skúmané vôbec, rozhodcovský súd preto nevynaložil žiadne úsilie na objasnenie skutočnosti z uvedeného pohľadu rozhodujúcej a vrátenie mu zásielky s poznámkou pošty „adresát neznámy“ ho bez ďalšieho nemohlo oprávňovať na považovanie zásielky za doručenú (a takto ani k vyznačeniu právoplatnosti rozhodcovského rozsudku). Nakoľko exekučný súd pri skúmaní podmienok formálnej i materiálnej vykonateľnosti nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti a nedostatok brániaci vykonaniu rozhodcovského rozsudku bol zistený ešte v štádiu rozhodovania o udelení poverenia, bolo na takúto situáciu reagovať zamietnutím žiadosti exekútora; uzavrel napokon súd prvého stupňa.

Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie oprávnená s návrhom na zrušenie uznesenia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytkla založenie jeho rozhodnutia na nesprávnych skutkových zisteniach a tiež nesprávnosť právneho posúdenia veci, majúc za to, že záver o doručovaní rozhodcovského rozsudku je v rozpore s obsahom časti tzv. rozhodcovskej doložky pojataj do čl. 9 ods. 9.2.1 písm. g/ dohody č. 1296513058 z 20. júna 2006 o pristúpení povinnej k záväzku tzv. hlavného dlžníka (Lxxxxxxxxxxxx), z ktorej práve vyplýva možnosť doručenia aj odmietnutím prijatia či uložením zásielky na pošte bez ohľadu na získanie adresátom vedomostí o doručovaní.

Povinná odvolací návrh nepodala.

Odvolaací súd prejednal podľa § 251 ods. 4, § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) v medziach odvolania oprávnenej celú vec (žiadosti o poverenie) a to bez pojednávania (nešlo tu o vec samu ani o žiaden zákonom predpokladaný prípad potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu) a dospel k záveru, že argumentáciu oprávnenej z jej odvolania nemožno prijať a napadnuté uznesenie tak treba považovať za vecne správne.

Podstatou námietky údajne vadného právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa zo strany odvolateľky je to, že tu medzi oprávnenou a povinnou bola uzavretá dohoda upravujúca o. i. aj spôsob doručovania čiastočne odchylný od úpravy v ZoRK a malo by tak ísť aj o využitie možnosti odchylenia sa účastníkmi od iného než kogentného (kategorického) ustanovenia zákona (uprednostnenie tzv. princípu zmluvnej voľnosti).

Podľa § 25 ods. 1 ZoRK (citovaného už súdom prvého stupňa – v odôvodnení napadnutého uznesenia) ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak, písomnosti sa považujú za doručené, ak boli doručené adresátovi osobne alebo do sídla, alebo na miesto podnikania adresáta, alebo na miesto jeho trvalého pobytu. Ak nemožno doručiť písomnosť adresátovi na nijakom z uvedených miest ani po vynaložení primeraného úsilia na zistenie tejto skutočnosti, písomnosti sa považujú za doručené, ak sú zaslané do posledného známeho sídla alebo miesta výkonu podnikania, alebo miesta trvalého pobytu adresáta doporučenou zásielkou alebo iným spôsobom, ktorý umožňuje overiť snahu doručiť písomnosti.

Podľa § 16 ods. 1 ZoRK ak sa zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve alebo dodatočne pred začatím rozhodcovského konania nedohodli inak, rozhodcovské konanie v určitom spore sa začína, ak rozhodcovia neboli ešte ustanovení, odo dňa prijatia žaloby druhou zmluvnou stranou (písm. a/ ustanovenia), resp. ak rozhodcovský súd tvorí jediný rozhodca, odo dňa doručenia žaloby tomuto rozhodcovi (písm. c/) a podľa odseku 2 vety prvej tu citovaného ustanovenia zmluvné strany sa začatím rozhodcovského konania stávajú účastníkmi rozhodcovského konania.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci potom bezpečne vyplýva, že rozhodcovský rozsudok sp. zn. UD-79/07-MK tvoriaci tu podklad exekúcie vydal 10. septembra 2007 rozhodca JUDr. Mxxxxxxx, pričom sa tak stalo v konaní začatím dôjdením návrhu takémuto rozhodcovi 14. augusta 2007. Odhliadajúc od toho, že zo spisu rozhodcu týmto zaslaného súdu prvého stupňa nevyplýva, či vôbec a ak áno, kedy bola povinnej (vystupujúcej v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovanej) doručená žaloba (vrátená zásielka určená povinnej na č. l. 13 spisu rozhodcu obsahuje v časti identifikácie doručovanej písomnosti len údaj nasvedčujúci podľa všetkého iba doručovaniu troch rozhodcovských rozsudkov jednou doporučenou poštovou zásielkou v podobe „UD-77,78,79/07-MK /VR/“) potom nepochybným tiež je, že vydanie rozhodcovského rozsudku bolo prvým a jediným úkonom rozhodcu v konaní nasledujúcim bezprostredne po doručení mu žaloby a k nej pripojených podkladov žalobkyne (dnešnej oprávnenej) a že žalovaná (dnešná) povinná sa do takéhoto konania vôbec reálne nezapojila (neurobila v ňom žiaden úkon a pred vydaním rozhodcovského rozsudku jej podľa obsahu spisu rozhodcu nebola poskytnutá ani žiadna možnosť sa či už k žalobe a skutočnostiam v nej tvrdeným, alebo k čomukoľvek v konaní vyjadriť). Napokon sporu nemôže byť ani o tom, že dohoda dnešnej oprávnenej aj povinnej obsahujúca tiež dojednanie majúce vylúčiť postup pri doručovaní podľa ZoRK (a inak obsahujúca i identifikáciu troch rozhodcov vrátane JUDr. Kxxxxxxx povolaných rozhodnúť prípadný spor účastníčok dohody) bola uzavretá ako súčasť zmluvných ustanovení uvedených na rube tzv. formulárovej dohody o pristúpení k záväzku spomenutej už vyššie a podpísanej povinnou (ako v poradí prvou účastníčkou takejto dohody) 19. mája 2006 a oprávnenou (ako v poradí druhou účastníčkou prakticky takto akceptujúcou návrh povinnej) 20. júna 2006.

Za priblíženej situácie však nemožno súhlasiť s odvolateľkou, žeby dohoda o pristúpení k záväzku a takto i všetky do nej pojaté dojednania mali byť tou dohodou, ktorú má na mysli ustanovenie § 25 ods. 1 ZoRK.

Zákon o rozhodcovskom konaní totiž za subjekty oprávnené uzavrieť dohodu spôsobilú vylúčiť postup podľa zákonnej úpravy považuje len účastníkov rozhodcovského konania; čo s prihliadnutím k časovému momentu vzniku takéhoto statusu u konkrétnej osoby musí viesť k jedinému možnému záveru, ktorým je to, že uzavretie dohody podľa § 25 ods. 1 časti vety prvej pred čiarkou zákona č. 244/2002 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení neprichádza do úvahy pred začatím rozhodcovského konania. Je to tak práve preto, že účastníkom hmotnoprávneho vzťahu (zmluvy, resp. v tomto konkrétnom prípade dohody veriteľky a tzv. tretej osoby o pristúpení k záväzku dlžníka) v čase pred začatím rozhodcovského konania ešte neprislúcha aj postavenie účastníkov rozhodcovského konania a ustálenie možnosti uzavretia dohody potenciálne ukracujúcej právo účastníka rozhodcovského konania riadne sa v takomto konaní hájiť až v čase, kedy už takýmto účastníkom niekto je, je i logickým vyjadrením zásady práva, podľa ktorej dohody o vzdaní sa práv majúcich vzniknúť až v budúcnosti sú neplatné (v tejto súv. por. napr. § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení).

Už uvedené preto malo za následok, že dohoda uvádzaná odvolaním bola z pohľadu nutnosti zadržania zákonom predpísaného postupu pri doručovaní rozhodcovského rozsudku a teda aj potreby vyvinutia rozhodcom primeraného úsilia na zistenie reálnej adresy adresáta písomnosti (pri neúspechu snahy docieľiť faktické prijatie písomnosti) bez právneho významu a názor súdu prvého stupňa o nemožnosti usúdiť v prejednávanej veci na doručenie exekučného titulu a teda ani na jeho právoplatnosť a vykonateľnosť, bol správnym. Pre úplnosť sa snáď žiada ešte doplniť, že v súvislostiach tejto konkrétnej veci nemala byť zásadný význam polemika, či tu malo ísť (vo vzťahu k určaniu času začatia rozhodcovského konania) o prípad neustanovenia rozhodcov (rozumej spôsobom týchto alebo len jedného rozhodcu z viacerých ustáľujúcim už definitívne) alebo o prípad tvorenia rozhodcovského súdu jediným rozhodcom, pretože neudržateľnosť dohody podsúvanej odvolaním zakladal už skorší čas začatia konania dorúčením žaloby rozhodcovi (a nie až doručenie žaloby povinnej, ku ktorému preukázateľne nedošlo doposiaľ).

Rovnako správnym bol potom aj súvisiaci názor, podľa ktorého jedinou možnou formou reakcie exekučného súdu na žiadosť o udelenie poverenia sledujúcu vymoženie povinnosti uloženej ešte nevykonateľným exekučným titulom bolo zamietnutie žiadosti o poverenie, keďže tunajší súd už viackrát v minulosti konštatoval, že možnosť zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a/ E. p. slúži len náprave tých zlyhaní súdu v procese udeľovania poverení, ktorých dôsledkom je „odobrenie“ exekúcií aj v takých prípadoch, v ktorých sa tak práve pre nedostatok vykonateľnosti titulu stať nemalo. Je to pritom v prípadoch druhovo totožných s tým v prejednávanej veci ustanovenie § 44 ods. 2 vety tretej E. p., ktoré vymedzuje priestor pre nástup tzv. ostatnej preventívnej kontroly zákonnosti podkladov na vykonanie exekúcie a v tejto konkrétnej veci tak odvolací súd mal dôvod so súdom prvého stupňa nesúhlasiť len v jednej menej podstatnej veci (pre výsledok konania však nevýznamnej), ktorou bolo to, že tu bolo namieste konštatovanie rozporu so zákonom len u návrhu na vykonanie exekúcie aj u ním „vyprovokovanej“ žiadosti exekútora (o poverenie), nie však aj u exekučného titulu – u ktorého jedinou dosiaľ tvrdenou a i zistenou vadou bola jeho nevykonateľnosť, u tej však nebolo vylúčené, že nastane a platí, že rozporom titulu so zákonom treba rozumieť len vady definitívne brániace jeho exekúciu.

Vedený všetkými úvahami zhora a pripájajúc sa i k obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia (s vyššie zmienenou výnimkou) preto odvolací súd podľa § 251 ods. 4 a § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

O trovách odvolacieho konania (obdobne ako ani súd prvého stupňa o trovách konania pred ním) nerozhodoval, keď tu zamietnutie žiadosti exekútora o poverenie nie je konečným rozhodnutím, ale len podkladom pre následné zastavenie exekúcie (§ 44 ods. 3 veta prvá E. p.) s povinnosťou vypořádania sa s otázkou trov až v takomto (ďalšom) rozhodnutí (§ 57 ods. 2 a § 58 ods. 5 E. p.). Práve absencia rozhodnutia o trovách konania v rozhodnutí súdu prvého stupňa je potom aj dôvodom, pre ktorý je súd prvého stupňa povolaný rozhodnúť aj o trovách prípadného odvolacieho konania predchádzajúceho zaoberaniu sa ním otázkou trov exekúcie (§ 224 ods. 4 O. s. p. per analogiam).

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie: Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Trnava 9. augusta 2011

Mgr. Dušan Čimo
predseda senátu